

Vrede door verzoening

Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de HERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.

(Jesaja 1:18)

...En dit alles is uit God die door Christus ons met Zich verzoend heeft....

(2 Korintiërs 5:14-21)

Een krantenverslag van een predikantenconferentie. Nog niet zo lang geleden. Er stond een prikkelende kop boven: “Verzoening” raakt mensen niet meer.’ Dr. S. Paas, evangelisatieconsulent in de Christelijke Gereformeerde Kerken, signaleerde dat ‘buiten maar ook binnen de kerk steeds minder mensen geraakt worden door de boodschap van schuld en verzoening.’ Volgens Paas ontbreekt een diepgeworteld zondebesef. En ja, als mensen op dit punt geen problemen ervaren, wat heeft ‘het aanbieden van een oplossing’ dan voor zin? Wat moet je over verzoening praten, wanneer mensen geen besef van zonde hebben?

Eigen waarneming

In eigen kerken kun je ook opmerkingen horen die gaan in de richting van wat Paas signaleert. De preken worden door sommigen te ‘zwaar’ gevonden. Kerkverlaters voeren het wel eens als argument aan voor hun vertrek. Het is te weinig blij in de kerk. Het gaat te veel over zonde en schuld. Daar word je depressief van. Komen de zondagen 2 t/m 4 van de Heidelbergse Catechismus weer langs, dan voelen mensen zich bang worden. Bang voor God. God is toch liefde? Waarom moeten we dan steeds weer horen over zonde, ellende en schuld?

Het is ook niet gemakkelijk om steeds weer in de spiegel van het Evangelie jezelf in je verlorenheid te moeten

zien. En mensen met een zwakke geest of een geschonden ziel, mensen met traumatische ervaringen in het verleden hebben soms extra moeite als het over zonde en schuld gaat.

Maar als je in de spiegel kijkt, mag je toch tegelijkertijd achter je de Here Jezus zien staan? Je mag toch Gods vriendelijke aangezicht ontdekken? Zeker, als er niet evenwichtig wordt gepreekt, om zo te zeggen, dan kun je zwaarmoedig worden onder het oordeel van God. God is liefde. Zeker weten. Maar dat zie je pas scherp en dat raakt je pas echt, wanneer je jezelf herkent in je verlorenheid voor God. Als God ons met Zich verzoent in de Here Jezus Christus, dan ervaren we pas echt vrede. Vrede met God. Vrede met onze medemensen.

De boodschap van Jesaja

De woorden van de profeet Jesaja, die hierboven geschreven staan, zijn indrukwekkend. Hoe is de HERE uit op verzoening en vrede met zijn volk! Maar dan moet je eigenlijk eerst heel hoofdstuk 1 lezen. Dan worden deze woorden nog meer ingekleurd. De HERE ziet best wel hoe ijverig zijn volk is: geofferd wordt er genoeg. Royaal ook. De mensen komen massaal naar de tempel. Ze vieren sabbat en nieuwemaansdag. Daar ontbreekt het niet aan. Maar de HERE *taxeert, beoordeelt* tegelijkertijd ook wat zijn kinderen doen. Hij legt al hun daden op de weegschaal van zijn heiligheid en van zijn wet. God kijkt niet alleen naar *wat* ze doen, Hij gaat ook na *hoe* ze het doen. En dan horen we de HERE zeggen: ‘Mijn volk is verloren. Het is doodziek. Ze kennen Mij niet meer. O, ze zijn best godsdienstig, maar recht doen? Ho, maar. Ze verdruk-

ken elkaar. Ze doen onrecht. Juda kent de HERE niet meer zoals een rund zijn eigenaar kent en een ezel de krib van zijn meester.’ Gaat de HERE de weegschaal gebruiken, dan voelt Hij een overgewicht aan zonden.

En fel haalt de HERE dan uit naar zijn volk: Hij is hun godsdienstige gedoe meer dan zat. Hij verdraagt het niet meer. Heffen ze hun handen omhoog, dan kijkt de HERE niet meer en luistert Hij niet meer. Hun handen zitten onder het bloed van hun landgenoten, hun broeders en zusters, die ze geestelijk hebben afgeslacht. De HERE walgt ervan.

Maar dan opeens klinkt daar dat vers 18: ‘*Komt toch en laat ons samen richten, zegt de HERE.*’ Sta nu niet alleen aan te horen wat Ik zeg, maar leg nu ook zelf eens je leven op de weegschaal van Gods heiligheid en recht. En vraag je eens af, hoe je nu eigenlijk leeft voor de HERE. Waar ben je mee bezig? En heb het daar eens over in je gebed. Jullie komen wel met je lofprijzing en met je klachten naar God toe. Maar ga nu ook eens op deze uitnodiging, ja zeg maar gerust uitdaging, in: ‘Laat ons *samen* richten.’ Kom er eens mee voor de draad! Want dat betekent ‘richten’. Wees open en eerlijk voor God. Draai er niet omheen. En houd niets achter!

De weg terug is open

Zulke taal komt hard aan. Kennelijk moet dat. Anders komt het niet over. Maar er zit iets verrassends in. Ja, we kennen het hele boek van Jesaja. Je weet al wel wat er komt. Vooral als het gaat over de Knecht van de HERE, die zijn volk verlost. Maar laten we niet te snel over dit begin heen lezen. Wat zou je zelf doen met een volk dat er zo’n gigantische bende van heeft gemaakt? Als God nu had gezegd: ‘Het is nu mooi genoeg geweest! Jullie gebeden zijn niet oprecht. Jullie inzet voor Mij stelt helemaal niets voor. Het is afgelopen. Ik ga de tent sluiten. Ga maar naar huis. Ik wil jullie niet meer richten. Je kunt dan nu verder je gang gaan’, dat zou een ramp zijn

Schriftlicht

M.H. Sliggers

geweest. Een eeuwige ramp.

Maar dat zegt God niet. Zover gaat Hij niet. Waar je nooit je ogen voor moet sluiten, is het ongelooflijke wonder dat de HERE zo genadig is. De weg terug is open. En dat is ongekend. Wie van ons zou zoiets doen? Wij schrijven elkaar al veel eerder af. Als een ander in de gemeente mij niet ligt, dan wil ik daar ook niet mee omgaan. Mij niet gezien. Laat staan, als die ander me ook nog eens gekwetst heeft.

De weg naar de HERE terug is open. Waarom eigenlijk? Hoe kan dat? Waarom wil de HERE dat ook wij van onze kant mee richten? Dat we ook zelf ons leven op zijn weegschaal leggen? God wil dat om ons te laten erkennen dat Hij *recht op ons* heeft. Recht, namelijk als onze God en Vader. Als onze Verbondsgod. Hij heeft toch een verbond gemaakt met zijn volk?

Twee kanten

Als je een verbond sluit met elkaar, beloof je elkaar van alles, maar mag je elkaar ook ter verantwoording roepen. Zo'n verbond is daarin uniek. Richten, mij ter verantwoording roepen, dat laat ik me tenslotte niet door iedereen. Stel je voor! Stel dat mijn buurman zeggen zou: 'Zeg, laten we eens eerlijk nagaan wat jij eigenlijk tot nu toe van je leven voor mij gemaakt hebt.' Ik zou hem zeggen: 'Hoor eens, je bent een goede buurman, maar wat dit betreft heb ik niets met jou te maken.' Maar als je eigen vrouw of je eigen man tegen je zegt: 'Zeg, wij moeten eens even praten', dan kun je niet zeggen: 'Pardon, ik heb niets met je te maken.' Zij, hij mag het van je vragen. Dat is haar of zijn recht.

Het is Gods recht dat Hij ons ter verantwoording roept: 'Kom eens hier, nu eerst eens samen richten! Voor de draad met je leven.' Net zo goed als wij het 'recht' gekregen hebben om met onze vragen en klachten naar de HERE te gaan. Niet dat de HERE het verkeerd doet tegenover ons. Maar omdat wij Hem willen vertrouwen. En dan gaat dat vragen, dat klagen soms heel ver. Denk maar aan Psalm 44:24: 'Wordt wakker! Waarom slaapt U, HERE?!' Je moet maar durven, denken we dan. Maar de HERE wordt er niet boos om. Hij kan het hebben.

Waarom doet God dat? Waarom wil Hij dit vragen? Omdat Hij ons *liefsheeft*. Omdat Hij zijn volk liefsheeft. Daarom is God aan zijn verbond met ons begon-

nen. God heeft zoveel voor zijn volk gedaan. Hij heeft zijn hart op ons gezet. Dat is toch zijn 'verbond'? En als je je dan tegenover God gedraagt alsof je niets met Hem te maken hebt?

Een klacht die raakt

Ja, want zo hoor je hier de HERE klagen: Ik heb kinderen opgevoed, maar ze zijn van Mij afvallig geworden. Kijk eens hoe ze offeren en bidden: het stelt niets meer voor. Ze *kennen* Mij niet eens meer. Ook niet als ze bidden. Ze doen alsof Ik lucht ben.

In werkelijkheid loopt deze uitnodiging, deze uitdaging van God, over van liefde en genade. Dat moet je erin horen. God had kunnen zeggen: kennen jullie Me niet meer? Nou, jammer dan. Sluit de tent maar. Ga maar naar huis. Leef maar je eigen leven. Dat wil je toch? Maar nee. Hoor God nu: komt, laten we samen richten. Jullie zijn nog steeds mijn volk. Mijn kinderen. Ik wil jullie helemaal niet kwijt. Ik doe een beroep op jullie hart!

Wil de boodschap van schuld én verzoening je raken, dan moet je je eens afvragen: ga ik naar de HERE toe, omdat ik zijn vaderliefde hoor en voel? Erken ik dat Hij recht heeft op heel mijn leven? Hij heeft mij zoveel gegeven, hoeveel geef ik aan Hem? Erken je dat niet, erken je niet dat God alle recht heeft op heel jou zelf, ja, dan raken zulke woorden je niet. Je stompt ervoor af.

Als het in de kerk, in de preken over schulden gaat, *onze* schulden, dan moeten we niet boos worden. Niet gaan mopperen over zware preken die depressief maken. Maar blijven luisteren. God is liefde. Ja, maar dat betekent niet dat God onze schulden buiten schot laat, maar je merkt dat God alles op alles zet om ons van onze schulden vrij te krijgen. Schuldvrij zijn voor God. Dat is pas leven. Dan pas heb je echte vrede. Rechtaardig zijn voor God, zo noemen we dat in de geloofsleer. Maar die geloofsleer staat elke dag midden in je leven. Laten we maar blij verrast zijn dat de HERE ons 's zondags niet bij de kerkdeur wegstuurt met woorden als: 'Het is nu mooi genoeg geweest. Ga maar naar huis. Ik wil je niet meer terug zien.'

Scharlakenrood wordt sneeuwwit

Het is heel gevaarlijk om te zeggen: ach, dat doet God toch niet. Hij neemt ons zoals wij zijn. Kun je dan echt denken dat we een pasje gekregen hebben om zomaar bij de Here naar binnen te lopen? Is je doop soms zo'n pasje? Een pasje dat ons eigendom is? Laten we bedenken: het Evangelie kun je door de verwende manier waarop we leven, heel sterk vervlakken.

God stuurt ons niet weg. Nee, dat is waar. Maar zeg dat nooit zonder meer. God heeft zijn verbond met ons gesloten. Maar dat verbond is geen contract dat stilzwijgend steeds weer wordt verlengd. Bij de liefde en de genade van God hoort ook dat Hij zegt: 'Komt, laten we samen richten.' Voor de dag met je leven. En houd niets achter, want Ik zie best hoe je leeft.

Bij God worden onze zonden pas goed scharlakenrood en donkerzwart. Bij de HERE staan we in het heldere licht van zijn heiligheid. Als onze zonden ergens groot worden, afschuwelijk groot, dan juist voor God. Als je iets lelijks doet tegen iemand die van je houdt, dan weet je: dat is verkeerd. Maar zie je dan die teleurgestelde blik, dat verdriet in die ogen, ja, dan wordt wat je gedaan hebt, scharlakenrood.

Als God naar ons kijkt en wij zien voor de troon het Lam staan als geslacht voor onze schuld, dan worden onze zonden rood als karmozijn. Je gaat er iets van begrijpen hoe beledigend, hoe diep gemeen je zonden voor God zijn.

Maar zegt God: kom, laten we samen richten, dan is Hij genadig. En wil Hij onze zonden weg hebben. Hij wil ze vergeven. Want niet-beleden en niet-vergeven zonden zijn een sta-in-de-weg tussen God en ons.

En juist bij God is vergeving: 'Al waren uw zonden als scharlaken, *ze zullen wit worden als sneeuw*. Al waren ze rood als karmozijn, *ze zullen worden als witte wol*.' Ga je met je schulden en zonde naar God toe, belijd je ze, heb je berouw, Hij vergeeft ze. Hij spreekt je vrij.

Verzoening in Christus

Doet God dat zomaar? Nee, niet zomaar. Hij spreekt vrij in Christus, Die ons met God verzoend heeft. En Die die

verzoening ook laat bedienen. Laat uitdelen, door de prediking van vergeving en genade. Dat is de machtige boodschap in 2 Korintiërs 5.

In de kerk word je niet opgezaald met een schuldcomplex. Je wordt niet neerslachtig gemaakt als God naar je schuld vraagt. Juist niet. Er is geen betere bevrijding dan een echte bevrijding. Vrede met God is er in Christus. God wil vergeven. God wil verzoenen.

Om alles achter ons te laten en verder te gaan, zonder dat er iets van onze zonden overblijft.

Kunnen we dat dan? Ons met God laten verzoenen door Christus? Nee, dat redt niemand. Maar daarom is het, dat de Geest eraan te pas komt. Hij 'eigent het je toe.' Zodat je het pakken kunt. Aannemen kunt. Het jezelf kunt toe-eigenen.

Als een diepgeworteld zondebesef ontbreekt, dan moet volgens dr. Paas de vraag aan mensen niet zijn: wat heb je verkeerd gedaan? Maar: wat drijft je leven? Wat beweegt je? Zo ontmasker je mensen, ook kerkmensen, aan allerlei vormen van afgoderij. Om ze ervan te laten bevrijden. En in vrede te doen leven. Een gedachte om over na te denken. In het licht van Jesaja 1:18.